

Psalm 74:20a

“Aanschouw het verbond.”

1 de bidder

2 het gebed

Gemeente, doopouders,

Bidt u dit wel eens? Bid jij dit wel eens? Dat God Zijn verbond gedenken zal. Dus dat je in je gebed het verbond noemt. En dus je doop noemt, het teken en zegel van het verbond?

Zover ik u ken zijn er zeker zijn die zeggen zullen: 'Nee, dat doe ik eigenlijk nooit. Dat speelt in mijn gebedsleven eigenlijk nauwelijks of geen rol, het verbond.' En als we bidden voor onze kinderen, hoe is dat dan? Noemt u dan het verbond wel?

Dat is jammer, dan laten we heel veel liggen. Dan missen we veel van wat we in de Psalmen wel tegenkomen. Als de psalmisten in de Psalmen, hun gebeden, zeggen: HEERE, om Uws Naams wil, want we zullen zien, dat heeft alles met het verbond te maken. Als de Psalmist van Psalm 74 uitdrukkelijk en letterlijk bidt: HEERE, aanschouw het verbond.

1 de bidder

Als wij deze Psalm gelezen hebben dan is wel op ons overgekomen denk ik dat het geen rooskleurige situatie is. In vers 3-9 legt de Psalmist aan de HEERE voor wat er allemaal gebeurd is, wat er aan de hand is. En het lijkt het meest erop om dan te denken aan de periode na 586 voor Christus. Nadat Nebukadnezar Jeruzalem heeft ingenomen en verwoest. En de ruïne van de verbrande tempel inmiddels al jaren er zo bijligt, troosteloos. De vijand is gekomen, dat zal dan Nebukadnezar zijn. De tempel is verwoest. Men heeft er huisgehouden met bijlen en houwelen om de boel kapot te slaan. De tempel is leeggeplunderd: alles van enige waarde aan zilver of goud is eruitgehaald en naar Babel meegenomen. Tekenen van Gods gunst zijn weg: de priesters, de altaren, de offerdienst, Gods tekenen van Zijn zorg voor het volk zijn opgehouden, zijn er niet meer. En het volk is weggevoerd naar Babel. Iedereen die te gebruiken was. De armsten mochten in Jeruzalem blijven. En die rest kwam in een burgeroorlog terecht, waarna een deel van hen naar Egypte werd afgevoerd. En het deel dat achterbleef in Jeruzalem was nog verder uitgedund. En de reden wist de Psalmist wel:

die had de HEERE vaak genoeg laten verkondigen: het volk was lang gewaarschuwd en teruggeroepen, jarenlang, eeuwenlang. Vele profeten had God gezonden en veel geduld had God betracht. Vele tussentijdse oordelen had Hij gezonden. En omdat dat allemaal al die eeuwen niet geholpen had, daarom had de HEERE nu Nebukadnezar ruimte gegeven. Daarom was Jeruzalem verwoest, de tempel in puin, de tekenen weggenomen, het volk verstrooid: omdat zij niet naar Gods stem hadden willen horen, hardnekkig en onverbeterlijk als zij waren geweest.

En het is wel duidelijk dat de Psalmist eronder geleden heeft. Als we er maar op letten dat dat vooral komt door één ding. En blijkt uit één woordje. Het woordje 'Uw'. HEERE, dit volk is Uw vergadering de roede van Uw erfenis. De tempel is Uw vergaderplaats, Uw heiligdom, de woning van Uw Naam. Stad, tempel en volk zijn van U. Daarom is het zo erg wat er gebeurd is.

En zonder te ontkennen en voorbij te mogen zien wat er aan goeds ons is gegeven moeten we wel de lijn doortrekken naar onze tijd. Omdat daarin hetzelfde zich voltrekt, aan het voltrekken is. Wat van U is, HEERE, wat van God is, wordt en is ontheilgd, geschonden. Huizen die van God zijn, kerken, worden verkocht en krijgen een andere bestemming als cultureel centrum of wat dan ook. In Leeuwarden, Katwijk, enzomeer.

De dienst die van God is wordt ontheilgd. Kerken waar op goede Vrijdag niet gepreekt wordt, op Hemelvaartsdag een ochtendwandeling is, in de prediking geen verzoening klinkt.

De Naam die van God is wordt aangetast. Stopwoord, bastaardvloek, vloek.

De dag die van God is wordt weggenomen. Ingevuld met winkelen, sport, feesten tot diep in de nacht.

De inzetten die van God zijn worden aangevallen: huwelijk, gezin.

En de gemeente die van God is die wordt uitgedund. Hoevelen verlaten de kerk niet? Franca Treur en Dirk Kuyt zijn twee bekende namen, maar hoevelen staan daar achter die de kerk van hun jeugd verlaten hebben?

En wat er over is gebleven? Hoe verdeeld, verstrooid, verscheurd, uit elkaar gedreven is het niet?

Wie ziet het niet? In land en volk. Kerk en gemeente? Hoe staan we in samenleving en kerk? In familie en gemeente? En wat doet het ons? Want dingen kunnen wat met ons doen. Of ze goed of slecht gaan. Het kan heel wat met sommige mensen doen hoe de resultaten van

hun sportclub zijn. Als dat slecht gaat..... Het doet heel wat met je, de situatie op je werk, van je bedrijf. Als dat slecht gaat, het houdt je bezig en blijft je bezighouden. Het doet heel wat met me je, hoe je in de groep ligt van je vrienden, als je daarbuiten valt en gepest wordt. Het doet heel wat met een mens als je gezondheid slecht is en ongeruste berichten er zijn. Dat raakt je diep. En nu, als de dingen die van God zijn er slecht voorstaan, alarmerende berichten te lezen zijn: wat doet ons dat? Hoe raakt ons dat?

Zijn wij niet geroepen, als ouders in onze gezinnen, als christen in onze omgeving, Gods inzettingen hoog te houden? Liefde tot Zijn dag, Naam, dienst, Gemeente op betrokken te zijn? Wat dat aantast kunnen we geen plaats geven in ons gezinsleven. Daar waarschuwen we tegen, tegen topsport, tegen popmuziek, tegen zondagsontheiliging, nee, daar mogen en kunnen we geen plaats aan bieden. Betrokken op Gods rijk en kerk. Nieuws over de vervolgde Kerk, over de kerk op zendingsvelden volgen. Betrokken op de voortgang van Gods werk. Dan waren we afgelopen week ook op de schoolopeningen van de Driestar of een andere school. Omdat het ons ter harte gaat: de voortgang van Gods werk, ook dmv het onderwijs. Ouders, laten we het eens tegen het licht houden: onze innerlijke houding allereerst, en dan ook de praktische uitwerkingen daarvan.

Getuigt deze Psalm niet van Christus? Die zei: "De ijver voor uw huis heeft Mij verteerd." Licht in Hem niet de verzoening voor al onze lauwheid en harteloosheid voor Gods zaak? Bij Hem is vergeving, bedekking. En dichtbij Christus voel je er de pijn van. Zoals Hij die voelde: in zijn ijver voor het huis des HEEREN. Die Hem verteerde. Die Hem in vuur en gloed zette voor de dingen van Zijn Vader, Die Hem ineens deed krimpen onder alle goddeloosheid en aantasting van Gods gezag en inzettingen. . En als je daar geen pijn van voelt, van al die andere dingen wel, maar hier niet van, hoe ver ben je dan niet van Christus vandaan? Veel te ver, misschien wel zo ver dat je nauwelijks omgang met Hem hebt, misschien wel zover dat je helemaal los en vreemd aan Hem bent.... Dichtbij Christus voel je met Hem mee. Voel je pijn, verdriet. Misschien zegt u wel: ik zie het in mijn eigen gezin, mijn eigen huis en nageslacht

En zo staat deze Psalmist ook biddend in zijn tijd en situatie. Hoor hem bidden in drie strofen van deze Psalm, vers 1-3a, vers 10-11, vers 18-23. Waarom verstoot Gij in eeuwigheid? Waarom zou Uw toorn

roken, blijven roken tegen ons? HEERE, laat het toch niet zo blijven, dat U voorgoed niet meer ingrijpt. Hoe lang o God nog, Waarom doet U niets? Geef ons niet over aan de boze, laat ons niet onverhoord blijven, Sta op HEERE, doe toch iets, toon Uw macht...

Is het niet beschamend hoe biddeloos wij in onze tijd kunnen staan? Hoe biddeloos wij in onze kerk, in ze familie ons gezin kunnen staan?

Maar de HEERE kent ze, die de Psalmist nabidden. Staande in samenleving en volk, kerk en gemeente, familie en gezin.

En de diepste grond van dit gebed is onze tekst: "Aanschouw het verbond". We weten wel welk verbond er bedoeld wordt. Het verbond met Abram opgericht door God en met zijn nageslacht. Genesis 17. Ik zal u zijn tot een God en uw zaad na u. Abram, je behoort Mij toe. En je nageslacht behoort Mij toe. Het is Mijn verbondsvolk, Mijn gemeente. Daar kreeg Abram en zijn mannelijk nageslacht het teken van de besnijdenis van. Daar krijgen wij en onze kinderen het teken van de doop van. En dat houdt ook in dat God Zijn Naam aan ons en onze kinderen verbindt. En dan hebben we te weten dat er twee soorten verbondskinderen zijn en twee lijnen in het verbondsvolk. De lijn van bekering en de lijn van onbekeerd blijven. De lijn van aanvaarden en de lijn van verwerpen, ongehoorzame verbondskinderen en ingewonnen verbondskinderen.

En God heeft Zijn verbond aanschouwd. Want waarom heeft Hij ten diepste de Heere Jezus naar de aarde gezonden? Omdat Hij zondaren wilde redden. Ja, maar ten diepste nog ergens anders om. Om Zijn verbond gestand te doen. Hij had beloofd Ik zal u en uw zaad tot een God zijn. En het werd steeds duidelijker: daar is bloed voor nodig dat verzoent. Daar is de Geest voor nodig Die wederbaart. Anders draagt dat verbond nooit vrucht, anders worden die beloften nooit vervuld. Ik zal Mijn verbond gedenken. Al kost dat Mijn Zoon. Maar daarom zend Ik Hem vanwege Mijn verbond. Tot elke prijs handhaaf Ik Mijn verbond. En Mijn Zoon zal Zijn bloed geven en de Geest verwerven. Of de HEERE Zijn verbond aanschouwd heeft! En dat aan ons en onze kinderen verzegeld met de doop. Water als teken van het bloed, als teken van de Geest.

Opdat wij het zullen bidden: HEERE, aanschouw het verbond. Aanschouw Christus. Zijn bloed en Geest en doe iets! En ontferm U!

Aanschouw dát! Want als de HEERE iets anders zou aanschouwen..... HEERE, als U onze zonden aanschouwt, als U de zonden van mijn kinderen aanschouwt dan is alleen toorn te wachten en verdiend. Aanschouw het verbond. U hebt Uw Nam verbonden aan onze zaligheid, U bent van goede wil jegens ons en onze kinderen. HEERE, aanschouw en gedenk!

Want U hebt toch Uw Naam aan ons verbonden. Dat doet Hij in het Woord in het algemeen: Ik ben de HEERE, uw God, wie u ook bent. Maar in de Doop heel persoonlijk. Onze naam wordt genoemd, de naam van ons kindje wordt genoemd en dan Zijn Naam, de Naam van de Vader, de Zoon, de Heilige Geest. Gij zijt Mijn. Mijn verbondskind, Mijn verbondsvolk. En dat houdt in dat Gods Naam verbonden is aan ons behoud, onze zaligheid. We horen dat nergens zuiverder dan bij Mozes in Exodus 32 en Deuteronomium 9. Als Israel heeft gezondigd met het gouden kalf en God heeft gesproken: Mozes, Ik zal dit volk verdelgen, uitroeien. En Mozes bidt en pleit: HEERE, wat zult Gij dan Uw grote Naam doen? Wat zullen de heidenen zeggen en spotten: die God had Zijn volk wel op weg geholpen maar heeft het niet thuis kunnen brengen? Wat zult Gij dan Uw grote Naam doen? Het is toch tot eer van Uw Naam als U dit volk vasthoudt en verlost en thuisbrengt.

Zoals wij mensen dat ook kunnen hebben. Stel je hebt een tuintje voor je huis aan straat. Jouw tuintje en dat weten de mensen van het dorp ook. En als je tuin dan helemaal overwoekerd wordt door onkruid en één grote janboel is dan kun je toch wat hebben bij jezelf van; nou, de mensen zullen wel zeggen, die kan zijn tuin ook niet erg de baas. En dat is toch een beetje je eer te na. Dus je zorgt toch dat die tuin er goed bijligt. Nou is dat voor ons mensen iets heel gevaarlijks, ons eergevoel, daar zit het zondige doorheen eer je er erg in hebt, maar bij God ligt dat anders en zuiver. Het is Zijn eer als Zijn Gemeente, naar Zijn Naam genoemd groeit en bloeit. HEERE, aanschouw het verbond. Opdat Uw Naam en eer verheerlijkt wordt. Daarom al die keren “Uw” in deze Psalm. Het raakt Uw zaak, Naam, eer, Gemeente.

Bid U dat? Speelt dat een rol in ons gebedsleven, voor onszelf en onze kinderen? Als wij niets over hebben gehouden wel. Niets dan nood. Net als een reddingsboei. Die speelt een rol als je in nood bent en dan grijp je hem aan. Zolang je op strand bent dan kun je zo'n reddingsboei gebruiken om wat mee te spelen of op te gaan zitten en te gooien. Maar in de golven, in nood dan gebruik je hem echt en recht. Zolang er geen

nood is kun je met het verbond van alles doen, erover redeneren, erop gaan zitten rusten, het weggelaten en niet naar omkijken, maar als je in nood bent, dan krijgt het verbond waarde. In nood van de golven en de storm. In nood om weg te zinken.

Wij hebben vaak nog zoveel. Onze goede voornemens, onze verwachtingen van onze kinderen, die toch niet zullen doen wat je van anderen wel eens hoort. Onze verwachting van onszelf. Wij zoeken God en wij willen Hem dienen. Onze opvoeding die toch beter is dan van die of die. Het is net als bij een emmer. Die heeft een bodem. Maar als er van alles in die emmer zit dan zie je de bodem niet. Als je die emmer leegkijpt dan zie je de bodem weer. We hebben zoveel in onze emmer wat zou kunnen tellen denken we en dan zie je de bodem van het verbond niet. Maar als God die meer leegkijpt, dat we het nergens mee redden en verdienen: met onze voornemens niet, met onze opvoeding niet, met onze goede bedoelingen niet. Nergens mee, we krijgen ons kind nergens mee bij de HEERE. Als hij niet wil, en van nature wil hij of zij niet, dan krijgen wij het niet omgebogen. Nergens mee. Machteloos en rechteloos. De emmer is leeg. De bodem: het verbond. HEERE, aanschouw het verbond. Gedenk dat ons kind naar Uw Naam genoemd is. Dat het tot Uw eer is als hij of zij zalig wordt: aanschouw het verbond. En Uw Christus. Wil Uw Naam ter eer werken en ingrijpen.

Is dat uw gebed, doopouders nu al? Want uw kindje is in zonden ontvangen en geboren. Kind des toorns. En uw opvoeding: daarmee krijgt u het niet voor elkaar. U krijgt de sleutel in het hart van uw kind niet om. U kunt daar niet bij. Als de HEERE het niet zegent.... Daarom: aanschouw het verbond. Spurgeon zegt: dat is sleutel van de hemel.

Ja, als je kind nooit meer op het verbond let, en zelfs kriegel wordt als u erover begint. Als je kind niks ervan weten wil en alleen maar reden geeft tot toorn en belediging van God. De emmer is helemaal leeg, wat zie je dan? O HEERE, aanschouw het verbond! Om Uws Naams wil. Aanschouw het verbond. De nood is groot. Maar Uw macht ook. Tegenover de nood noemt de Psalmist in vers 12-17 de macht en trouw van God. Israel uit Egypte verlost, door de Rode Zee geleid, het water van de Jordaan gekleefd. Hemel en aarde geschapen. Zou voor de HEERE iets onmogelijk zijn? Tegenover de nood evenzoveel blijken van Gods macht en trouw opnoemen. HEERE, U kunt het, bij U is de trouw, de macht. Zou voor U, Die Uw Zoon uit de doden hebt opgewekt, iets onmogelijk zijn? Ten aanzien van mij, van

ons kind, van onze gemeente, onze kerk?

En raakt onze emmer niet een keer leeg, dat je de bodem ziet? Dat is het mooie van de kinderdoop, die rust op het verbond. Niet op mijn keuze, mijn wil om God te dienen. Want op een keer kom je erachter, dat dat zo vast en zeker niet is. Mijn wil mijn ijver om God te dienen en zalig te worden. Dan vraag je je af: wil ik eigenlijk wel echt? Wil ik God wel dienen? Ik wil veel harder de wereld in. Ik wil veel makkelijker de zonde vasthouden. Wil ik het echt of doe ik het omdat het goed voelt en je het gewend bent? Ben ik echt gericht op God en op mijn zaligheid of eigenlijk heel niet? Ja vroeger toen ik belijdenis deed. Toen wel, dacht ik. Of, of was toen ook maar opwelling en inbeelding? Hoe heb ik het met mezelf? Ben ik geen mens die enkel zichzelf zoekt en niets voor God voelt? Je emmer is leeg. O HEERE, aanschouw het verbond! U wilt het wel. U zoekt Mijn heil U hebt Uw Naam, Uw eer eraan verbonden! Uw goedwillendheid is buiten alle verdenking verheven. Of ik het zoek weet ik niet, van nature niet in elk geval, maar U wel. Aanschouw het verbond. Is het verbond u jou lief geworden? Onuitsprekelijk waardevol! Als het toch moest hangen aan mijn volharding, mijn dienen, mij verlangen.... Je laat zoveel liggen als je dat verzuimt, als je daaraan voorbijgaat. Je voedt dan de onzekerheid zo.

HEERE, doe iets, treedt op, toon Uw macht. Uiteindelijk zal de HEERE dat doen. Zal Hij Zijn naam verheerlijken. De aarde zal van Zijn heerlijkheid vol zijn. En satan moet knarsetandend toezien. Gods naam wordt verheerlijkt. Zelfs in de verdoemenis van zondaren. God zal Zijn Naam, als het moet, verheerlijken door Zijn rechtvaardigheid te tonen en al Zijn vijanden te verslaan. Zijn macht te tonen, Zijn rechtvaardigheid. Vreselijk als dat aan je voltrokken zal worden.

Dat is de diepste spits van dit gebed. HEERE, aanschouw het verbond, het gaat om de eer van Uw Naam. Die zal eens schitteren in heel de nieuwe hemel en aarde. Het kan een spanning geven. HEERE, Uw eer, Uw Naam laat Hem verheerlijkt worden, kom en verlos de aarde van de boze. Maar HEERE, wacht nog op mijn kind, kleinkind.

Zo biddend door het leven gaan. Zou dat niet de gestalte zijn van de ware christen?

Amen